

Sygn. akt IV Ca 479/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Słupsku IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący SSO Jolanta Deniziuk (spr.)

Sędziowie: SSO Beata Kopania, del. SSR Marek Nadolny

Protokolant: sekr. sąd. Barbara Foltyn

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2013 r. w Słupsku

na rozprawie

sprawy z powództwa I. N.

przeciwko E. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego
w Słupsku z dnia 28 maja 2013r., sygn. akt IX C 66/13

1. oddała apelację,

2. zasądza od pozwanej E. K. na rzecz powódki I. N. kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt IV Ca 479/13

UZASADNIENIE

Powódka I. N. domagała się zasądzenia od pozwanej E. K. kwoty 13.667,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2012 roku do dnia zapłaty. Nadto wniosła o zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu wskazała, że wraz z pozwaną jest współwłaścicielką nieruchomości zabudowanej, położonej w K. przy ul. (...). Podniosła, że dach budynku mieszkalnego położonego na tej nieruchomości wymagał przeprowadzenia gruntownego remontu, a pozwana mimo wielokrotnych wzywań do wyrażenia zgody na podjęcie stosownych czynności pozostawała bierna. Z tego też względu powódka zażądała sądowego upoważnienia, które otrzymała na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 lipca 2012 roku. Następnie dokonała zakupu materiałów budowlanych niezbędnych do przeprowadzenia przedmiotowego remontu oraz zleciła jego przeprowadzenie T. Ś. w ramach prowadzonego przez niego Zakładu Usług Budowlanych (...) T. Ś.. W wyniku przeprowadzonych prac remontowych i zakupu materiałów budowlanych powódka poniosła wydatki łącznie na kwotę 27.335,17 zł. W związku z poniesionymi kosztami wezwała pozwaną do zapłaty połowy wydatków tj. koty 13667,58 zł. Pozwana nie kwestionowała należności dochodzonej pozvem, jednakże swojego zobowiązania nie uregulowała.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 29 listopada 2012 roku, sygn. IX Nc 251/12, Sąd Rejonowy w Słupsku w osobie referendarza sądowego nakazał pozwanej E. K., aby zapłaciła na rzecz powódki I. N. kwotę 13.667,58

zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29.10.2012 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.588 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwana E. K. w sprzeciwie od nakazu zapłaty podniosła, że w kwocie 13.677,58 zł mieszczą się czynności remontowe, jak przykładowo przemurowanie kominów, deskowanie konstrukcji betonowej lub żelbetonowej czapek kominowych, przygotowanie i montaż zbrojenia z prętów stalowych, przyklejenie warstwy siatki na kominach, rozbiórka pokrycia pierwszej warstwy papy, rozbiórka pokrycia każdej następnej, poza pierwszą warstwy papy, dwuwarstwowe pokrycie z papy podkładowej oraz wierzchniego krycia, których nie ma w punkcie 5.2 robót ogólnobudowlanych opinii biegłego J. M. w aktach sprawy IX Ns 47/11. W ocenie pozwanej powódka powinna była przedstawić koszty czynności remontowych dachu w rozumieniu art. 201 k.c. i art. 209 k.c., albowiem w ocenie pozwanej docieplenie dachu, podwyższenie ogniomurów są to czynności budowy i nadbudowy przekraczające zwykły zarząd w rozumieniu art. 199 k.c., a zatem nie są remontem dachu w rozumieniu art. 201 k.c. i 209 k.c. Pozwana podniosła ponadto, że ze względu na fakt, iż zajmuje lokal na niższej kondygnacji stanowiącego współwłasność budynku, jej pożytki z wykonania remontu dachu są znikome w porównaniu z pożytkami zamieszkującej górną kondygnację powódki. Jej zdaniem fakt ten przesadza o tym, iż powódka nie może ona żądać zwrotu wydatków poniesionych na ten remont od pozostałych współwłaścicieli, którzy nie korzystają z tej części nieruchomości.

Wyrokiem z dnia 28 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w Słupsku zasądził od pozwanej E. K. na rzecz powódki I. N. kwotę 13.667,58 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2012 roku do dnia zapłaty (punkt 1 sentencji) oraz kwotę 3.101 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt 2 sentencji).

Powyższe orzeczenie zostało oparte na następujących ustaleniach. E. K. i I. N. są współwłaścicielami w udziałach po 1/2 nieruchomości gruntowej zabudowanej, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), o powierzchni 0,0600 ha, położonej w K. przy al. (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Nieruchomość zabudowana jest budynkiem mieszkalnym, w którym na parterze zamieszkuje E. K. z rodziną, a na I piętrze I. N. z rodziną.

Budynek mieszkalny położony na działce nr (...) pokryty jest płaskim dachem z papy. Dach ten był w bardzo złym stanie technicznym i wymagał gruntownego remontu, na przeprowadzenie którego E. K. nie wyrażała zgody. I. N. wystąpiła do Sądu Rejonowego w Słupsku o upoważnienie jej do dokonania czynności przekraczającej zwykły zarząd nieruchomością polegającej na przeprowadzeniu remontu dachu.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 roku, sygn. akt IX Ns 47/11, Sąd Rejonowy w Słupsku upoważnił I. N. do dokonania czynności remontu dachu budynku mieszkalnego położonego na działce nr (...), przy ul. (...) w K. według zakresu prac wskazanych w pkt 5.2 opinii biegłego sądowego z zakresu budownictwa J. M. z dnia 14 maja 2012 roku, która stanowiła integralną część tego orzeczenia. Prace do których została upoważniona I. N. miały polegać w szczególności na zbiciu odspojonych tynków na kominach z zachowaniem czap betonowych, wyszpałdowaniu ubytków ceglanych na kominach zaprawą cementową, założeniu nowych tynków cementowo-wapiennych kategorii III na kominach, usunięciu wierzchniej papy 1-krotnej z powłoką aluminiową nie nadającą się do renowacji i naprawy, podziurawieniu starego podkładu w celu udroźnienia i umożliwienia odprowadzenia wilgoci, zastosowaniu systemu wentylacyjnego z kominków wentylacyjnych i z papy perforowanej na warstwę podkładową, wymianie skorodowanych i zniszczonych rur spustowych i rynien z blachy, likwidacji obróbek blacharskich murów i kominów i zastąpieniu ich obróbkami papowymi, dociepleniu osuszonego stropodachu, wykonaniu wylewki dociskowej ochronnej, nadmurowaniu murów ogniowych z dwóch warstw cegieł, nadmurowaniu gzymsów ceglanych z dwóch warstw cegieł, wykonaniu robót dekarskich polegających na położeniu wylewki betonowej, wykonaniu pasów nadrynnowych i podrynnowych, położeniu na warstwę wierzchnią papy podkładowej, a następnie papy zgrzewalnej.

I. N. dokonała zakupu materiałów koniecznych do wykonania remontu dachu budynku mieszkalnego wydatkując łącznie kwotę 14.691,30 zł. Wszystkie zakupione materiały budowlane zostały wykorzystane na przeprowadzenie prac remontowych budynku mieszkalnego na nieruchomości I. N. i E. K..

I. N. zawarła w dniu 7 września 2012 roku umowę z T. Ś. prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą Zakład Usług Budowlanych (...) na wykonanie remontu dachu budynku mieszkalnego posadowionego na działce nr (...), przy ul. (...) w K., zgodnie z zakresem prac określonym w postanowieniu Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 lipca 2012 roku, sygn. akt IX Ns 47/11.

I. N. w związku z wykonanymi przez T. Ś. pracami remontowymi na podstawie umowy z dnia 7 września 2012 roku zapłaciła mu wynagrodzenie w kwocie 12.643,78 zł.

Remont dachu budynku mieszkalnego posadowionego na nieruchomości stanowiącej współwłasność I. N. i E. K. został wykonany zgodnie z zakresem prac określonym w postanowieniu Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 lipca 2012 roku, sygn. akt IX Ns 47/11 i opinii biegłego z zakresu budownictwa J. M. oraz sztuką budowlaną. Część prac remontowych została wykonana przy zastosowaniu nowszych technologii, niż wskazane przez J. M.. W szczególności T. Ś. nie wykonał betonowej wylewki na styropian, a zamiast położył styropapę, na którą następnie nałożono dwie warstwy papy. T. Ś. dokonał również naprawy dwóch kominów i przemurowania ogniomurów. Zamiast kominów wentylacyjnych zostały wykonane otwory wentylacyjne na szczytach budynku. Dach klatki schodowej został pokryty papą zamiast pomalowania pokrywającej go blachy farbą, z uwagi na skorodowanie blachy.

Pismem z dnia 23 października 2012 roku pełnomocnik I. N. wezwał E. K. do zapłaty w terminie 5 dni kwoty 13.667,58 zł tytułem zwrotu połowy kosztów remontu dachu. Wraz z wezwaniem E. K. otrzymała zestawienie faktur i rachunek wykonawcy. Wezwanie to pozostało bezskuteczne.

I. N. dokonała zgłoszenia prowadzonych prac remontowych do Powiatowego Inspektoratu Nadzoru Budowlanego.

Oceniając ustalony w sprawie stan faktyczny Sąd I instancji uznał, że podstawę prawną roszczenia powódki stanowi art. 207 k.c., zgodnie z którym pożytki i inne przychody z rzeczy wspólnej przypadają współwłaścicielom w stosunku do wielkości udziałów; w takim samym stosunku współwłaściciele ponoszą wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną.

Wskazał, że sporna między stronami była przede wszystkim zasadności poniesienia przez pozwaną połowy kosztów remontu dachu. Pozwana twierdziła bowiem, że „nie korzysta” z dachu, a zatem nie uzyska z tytułu jego remontu żadnych pożytków, ponieważ jej lokal jest usytuowany na parterze.

Sąd Rejonowy odwołując się do treści art. 53 k.c. i art. 54 k.c. stwierdził, że dach budynku jest taką częścią budynku mieszkalnego, której zachowanie w należyтым stanie jest konieczne dla utrzymania całej jego konstrukcji, a co za tym idzie konieczność ponoszenia nakładów na remont dachu obciąża wszystkich współwłaścicieli. W konsekwencji oddalił wniosek pozwanej o zobowiązanie powódki do wyliczenia wartości pożytków i przychodów, które przypadają jej z rzeczy wspólnej. Sąd oddalił również wniosek pozwanej o zobowiązanie powódki do zwrotu podatku VAT w związku z pożytkami. Sąd nie miał żadnych wątpliwości, opierając się na uzasadnieniu postanowienia wydanego w sprawie IX Ns 47/11, iż czynności remontowe podjęte przez powódkę, miały charakter nakładów koniecznych, bowiem ich celem było zachowanie budynku w należyтым stanie.

Sąd I instancji nie uwzględnił również zarzutów pełnomocnika pozwanej, iż część prac remontowo-budowlanych przeprowadzonych przez powódkę nie wypełnia definicji remontu określonej w ustawie z dnia 7 lipca 1994 roku prawo budowlane. Stwierdził, że definicje legalne zawarte w tej ustawie obowiązują bowiem na gruncie tego aktu prawnego, zaś mogą być posilkowo stosowane wówczas, jeżeli inne akty prawne się do nich odwołują. Dla ciążącego na pozwanej obowiązku zwrotu połowy kosztów z tytułu remontu dachu nie ma bowiem żadnego znaczenia, czy poszczególne prace budowlane mieszczą się w obowiązującej w ustawie prawo budowlane definicji remontu czy budowy. Sąd Rejonowy wyjaśnił w tym miejscu, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, iż zakres prac przeprowadzonych przez powódkę odpowiadał temu do którego powódka została upoważniona prawomocnym postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 roku. W szczególności potwierdził te okoliczności J. M., który przesłuchany w charakterze świadka podał, że prace przeprowadzone przez powódkę odpowiadają temu zakresowi prac, które wskazał, jako konieczne do przeprowadzenia, by ratować znajdujący się w bardzo złym stanie technicznym dach

budynku mieszkalnego stron. Biegły wskazał, że część prac wynikająca z jego opinii została wykonana w innej technologii niż wskazana przez niego, ale nie uznał takiego postępowania za błędne lub niezgodne ze sztuką budowlaną. Z kolei jak zeznał świadek T. Ś. niektóre z technologii, których zastosowanie zalecał biegły, są już przestarzałe i obecnie nie stosowane. Co więcej, wykonanie prac w nowej technologii pozwoliło również wykonać te prace mniejszym kosztem.

Sąd I instancji oddalił również wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii technicznej budynku, bowiem zmierzał on do ustalenia przyczyn nieszczelności stropodachu w budynku mieszkalnym stron istniejącej przed wykonaniem przedmiotowego remontu, a okoliczność ta nie miała znaczenia dla niniejszego procesu. Analogicznie niczego nie wniosłoby do sprawy – w jego ocenie - wnioski pozwanej zawarte w pkt 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 14 sprzeciwu, wobec czego podlegały oddaleniu.

Odnosząc się do zarzutu, zawyżenia przez T. Ś. kosztorysu prac remontowych Sąd Rejonowy uznał, że okoliczność ta nie została przez pozwaną udowodniona. W szczególności pozwana nie złożyła wniosków dowodowych na tę okoliczność. Jest to o tyle ważne, że zastosowane przez T. Ś. przy kosztorysowaniu Katalogi Nakładów Rzeczowych zostały wskazane w treści kosztorysu przedstawionego przez powódkę, wobec czego strona pozwana miała możliwość zapoznania się z nimi i złożenie odpowiednich wniosków dowodowych, czego nie uczyniła. Sąd podkreślił, że przyjęta w kosztorysie powykonawczym stawka roboczogodziny w wysokości 13,62 zł nie jest zawyżona. Wniosek taki wysnuł z zeznań powódki, biegłego M. i kosztorysu wykonanego na zamówienie pozwanej, gdzie przyjęto stawkę 15 zł za roboczogodzinę i to bez uwzględnienia podatku VAT.

Zauważył, że w sytuacji, gdy pozwana pozostawiła wykonanie remontu dachu i wszystkie decyzje z tym związane w gestii powódki, trudno czynić powódce zarzut, że nie znalazła ona wykonawcy, który zgodziłby się wykonać prace remontowe za wynagrodzenie odpowiadające stawce przyjętej w opinii biegłego J. M..

Sąd I instancji uznał zeznania przesłuchanych w sprawie świadków J. M., T. Ś. i R. N. za wiarygodne, jasne, logiczne i spójne. Nie dopatrywał się w nich cech świadczących o nieszczerości. W jego ocenie zwłaszcza J. M. i T. Ś. - osoby obce dla stron, nie miałyby interesu, by zeznawać tendencyjnie, na korzyść powódki. Jako wiarygodne Sąd ocenił również zeznania powódki i pozwanej. W przekonaniu Sądu pozwana szczerze zeznała, że nie było jej stać z mężem na poniesienie kosztów remontu dachu, dlatego po sporządzeniu na ich zamówienie kosztorysu remontu dachu podjęła decyzję, że nie wykonają tego remontu.

Podkreślił, że powódka nie miałaby żadnego interesu w tym aby celowo zawyżać koszty remontu dachu, skoro sama była zobowiązana do pokrycia połowy tych kosztów. Sąd I instancji zauważył przy tym, że z zeznań pozwanej wynika, że w istocie jedynym powodem dla którego sama nie podjęła się remontu dachu, ani nie pokryła części kosztów prac sfinansowanych przez powódkę był brak środków finansowych. Jednocześnie pozwana nie podjęła żadnych działań, by współdecydować w wyborze wykonawcy remontu, co pozwoliłoby jej chociażby na negocjacje w zakresie wynagrodzenia.

Mając powyższe rozważania na uwadze Sąd na podstawie art. 207 k.c. uwzględnił powództwo w całości. O odsetkach orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu na podstawie art. 481 § 1 k.c., mając na uwadze, że pozwana nie kwestionowała, iż otrzymała przedsądowe wezwanie do zapłaty i nie spełniła świadczenia w terminie wskazanym w tym wezwaniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt 2 wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., zasądzając od pozwanej na rzecz powódki zwrot tych kosztów na które złożyły się: opłata od pozwu - 684 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł, koszty zastępstwa procesowego – 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych...).

Pozwana zaskarżyła powyższy wyrok apelacją, domagając się jego zmiany poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. Nadto wniosła o

zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu. Skarżonemu orzeczeniu zarzuciła naruszenie art. 321 k.p.c. art. 129 k.p.c., art. 3 k.p.c., art. 5 k.c. i art. 6 k.c.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie w całości i zasądzenie od pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że bacząc na treść art. 382 k.p.c., sąd II instancji ma nie tylko uprawnienie, ale wręcz obowiązek rozważenia na nowo całego zebranego w sprawie materiału oraz dokonania własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych dowodów (uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 17 kwietnia 1998 r., II CKN 704/97 - za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex). Sąd II instancji nie ogranicza się zatem tylko do kontroli sądu I instancji, lecz bada ponownie całą sprawę, a rozważając wyniki postępowania przed sądem I instancji, władny jest ocenić je samoistnie. Postępowanie apelacyjne jest przedłużeniem procesu przeprowadzonego przez pierwszą instancję, co oznacza, że nie toczy się on na nowo.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił Sądowi rozpoznającemu apelację na konstatację, że dokonane przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcie, jak i wnioski wywiedzione z przeprowadzonego postępowania dowodowego prowadzące do wydania zaskarżonego wyroku były prawidłowe. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do innej, aniżeli dokonana przez Sąd Rejonowy, oceny okoliczności powoływanych przez strony w toku postępowania sądowego przed obiema instancjami.

Sąd Okręgowy w pełni akceptuje poczynione przez Sąd I instancji ustalenia stanu faktycznego, jak i zaprezentowane w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia rozważania prawne. Sąd Rejonowy właściwie ocenił zebrany materiał dowodowy, kierując się przy tym zasadami logicznego rozumowania. Dokonał także prawidłowej oceny merytorycznej zgłoszonych przez powoda roszczeń. W konsekwencji, zarzuty podniesione w treści apelacji, w ocenie Sądu II instancji, stanowią w istocie gołosłowną polemikę z prawidłowymi wskazaniem i rozważaniami Sądu I instancji.

Bezspornym jest, że strony są współwłaścicielami - w udziałach po 1/2 - zabudowanej budynkiem mieszkalnym nieruchomości gruntowej, oznaczonej w ewidencji gruntów jako działka nr (...), o powierzchni 0,0600 ha, położonej w K. przy al. (...), dla której Sąd Rejonowy w Słupsku prowadzi księgę wieczystą nr (...). Zgodnie więc z treścią art. 207 k.c., stosownie do wielkości przysługujących im udziałów mają obowiązek ponosić wydatki i ciężary związane z rzeczą wspólną. Chodzi tu o wszelkiego rodzaju wydatki na rzecz, w tym w szczególności nakłady konieczne związane z normalną eksploatacją rzeczy. Przy czym przez nakłady konieczne rozumie się takie nakłady, których celem jest utrzymanie rzeczy w należytym stanie, na przykład remonty i konserwacja rzeczy, zasiewy, utrzymanie zwierząt, płacenie podatków (Komentarz do art. 226 Kodeksu cywilnego. T.A. Filipiak – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex).

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że art. 207 k.c. ustanawia zasadę prawną, zgodnie z którą współwłaściciel, który dokonał nakładów na przedmiot współwłasności może dochodzić zwrotu ich wartości od pozostałych współwłaścicieli - w stosunku do ich udziałów w rzeczy wspólnej (postanowienie z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 928/97 – za pośrednictwem Systemu Informacji Prawnej Lex).

W ocenie Sądu II instancji, w świetle zaprezentowanych rozważań prawnych powódka miała prawo żądać od pozwanej zwrotu - odpowiadającej wysokości przypadającego jej udziału w nieruchomości – części kosztów poniesionych w związku z remontem dachu wspólnego budynku. Podkreślić należy, iż wydatki te miały charakter nakładów koniecznych, zmierzających do utrzymania budynku w należytym stanie. Bezsprzecznie bowiem stan dachu i instalacji kominowej stanowił zagrożenie dla samego budynku, jak i pośrednio dla mieszkających w nim osób.

W tym miejscu należy zauważyć, że twierdzenia pozwanej iż, z uwagi na usytuowanie swojego lokalu „nie korzysta” z dachu i przez to nie uzyskuje z tytułu jego remontu żadnych pożytków są wyrazem niezrozumienia zasad należytego gospodarowania rzeczą wspólną i z tego też względu nie zasługują na uwzględnienie.

Powódka dysponując prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Słupsku z dnia 17 lipca 2012 roku upoważniającym ją do dokonania czynności przekraczającej zakres zwykłego zarządu rzeczą wspólną, tj. przeprowadzenia remontu dachu opisanego wyżej budynku miała prawo zlecić profesjonalnemu przedsiębiorcy wykonanie remontu. Fakt, iż pozwana mimo jej licznych próśb nie wykazała jakiegokolwiek zainteresowania sprawą remontu i pozostawiła jego wykonanie oraz wszystkie decyzje z tym związane w gestii powódki, pozbawia ją w ocenie Sądu Okręgowego uprawnienia do kwestionowania zasadności wyboru wykonawcy zleconych prac.

Sąd II instancji w pełni podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że zakres prac przeprowadzonych przez powódkę odpowiadał temu do którego została upoważniona postanowieniem z dnia 17 lipca 2012 roku. Wynika to przede wszystkim z zeznań biegłego J. M., który jednoznacznie stwierdził, że prace przeprowadzone przez powódkę odpowiadają temu zakresowi prac, które wskazał, jako konieczne do przeprowadzenia, by ratować znajdujący się w bardzo złym stanie technicznym dach budynku mieszkalnego stron. Biegły wskazał co prawda, że część prac wynikająca z jego opinii została wykonana w innej technologii niż wskazana przez niego, ale nie uznał takiego postępowania za błędne lub niezgodne ze sztuką budowlaną. Co więcej, świadek T. Ś. - w sposób nie budzący wątpliwości co do prawdziwości i rzetelności jego zeznań – stwierdził, iż niektóre z technologii, których zastosowanie zalecał biegły, są już przestarzałe i obecnie odchodzi się od ich stosowania. Nowe technologie pozwalają przy tym wykonać je mniejszym kosztem.

W ocenie Sądu Okręgowego nieuzasadnione były również zarzuty pozwanej dotyczące zawyżenia kosztów spornego remontu. Wynika to z faktu, iż okoliczność ta nie została przez pozwaną w jakikolwiek sposób wykazana. W szczególności – jak słusznie zauważył Sąd Rejonowy - pozwana nie złożyła wniosków dowodowych na tę okoliczność. Mimo, iż niezaprzeczalnie miała możliwość odnieść się do zaprezentowanych przez T. Ś. wyliczeń oraz kosztorysu przedstawionych przez powódkę – czego nie zrobiła. Nie udowodniła przy tym, przyjęta w kosztorysie powykonawczym stawka roboczogodziny była wyższa niż obowiązująca w czasie remontu stawka rynkowa.

Mając powyższe na uwadze Sąd II instancji nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji i w konsekwencji oddalił ją w oparciu o art. 385 k.p.c. (punkt 1 sentencji).

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika procesowego reprezentującego powódkę ustalił – zgodnie z § 6 pkt 5 i § 12 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, na kwotę 1.200 zł (punkt 2 sentencji).